

Відповідно до наказу Міністерства освіти та науки від 20.02.2002р. №128 та листа заступника Міністра освіти і науки від 18.08.2005р. №1/9-436 для запровадження такого викладання у міській місцевості необхідно 8 бажаючих учнів, а у сільській місцевості – 4 учня. Групи комплектуються з одного або паралельних класів.

Зрештою, якщо повернутися до петиції до Тернопільської міської ради, слід відзначити, що населення Тернополя станом на 1 квітня 2016 року становило 218 115 осіб (згідно з даними Головного управління статистики в Тернопільській області). 250 осіб, які підписали вищевказану петицію, складають 0,115 відсотка від загальної кількості жителів міста. Таким чином, немасштабність підтримки вказаної позиції мешканцями Тернополя свідчить про її неактуальність, суперечливість та невідповідність волі переважної частини населення Тернополя.

Вважаємо, що аналогічною є ситуація й у всій Україні.

Якщо ж в якихось окремих школах керівництво в обов'язковому порядку зобов'язує дітей відвідувати заняття з «Основ християнської етики» або з цього предмету вчитель оцінює знання учнів і фіксує його результати, наприклад, у таблиці чи журналі успішності, то це є підставою для звернення батьків (чи інших опікунів) учнів до компетентних органів (правоохоронних органів, органів місцевого самоврядування, органів виконавчої влади у сфері освіти чи суду) з заявою про захист прав, свобод та законних інтересів їхніх дітей, гарантованих їм, першою чергою, Конституцією України. Як ми з'ясували, вказане питання чітко регламентоване українським законодавством, а тому у батьків є усі необхідні інструменти реалізації права дитини на свободу світогляду і віросповідання.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Петиція [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://e-dem.in.ua/ternopil/Petition/View/383>

Гірський Б.О.
аспірант ЮФ ТНЕУ

УПРАВЛІНСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ ГОЛОВИ СУДУ

Якісна система правосуддя фактично гарантує повагу до людських цінностей, а також здатна сформувати у суспільства повагу до права як найвищого регулятора. У зв'язку з чим постає закономірна необхідність покращення правового та організаційного забезпечення функціонування судової системи, а також удосконалення внутрішньо системних управлінських процесів, що обумовлює необхідність активізації наукових розробок в цій сфері.

В. Стефанюк підкреслює особливу, унікальну роль суду як носія такої влади, якою не володіє ніхто інший у суспільстві й державі. На його думку, завдання суду дуже конкретне. Воно полягає у розгляді й встановленні достовірності доказів сторін, їх оцінці й використанні у процесі прийняття рішення. Тобто, завдання суду – здійснення правосуддя, розв'язування спорів [1, с. 22]. Значення судової системи для будь-якої держави неоціненне. В умовах непрецедентного права і судової діяльності, значення конкретного

судового рішення дуже високе. Діяльність судді щодо розгляду певної справи впливає та змінює суспільні відносини, що в результаті корегує суспільні процеси, а відповідно, є одним із чинників владного впливу. На нашу думку, правосуддя в Україні - це комплексне владне явище, що полягає у реалізації специфічної та головної функції судів – розгляду справ різних галузевих категорій по суті з метою встановлення істини. Правосуддя визначає основний зміст діяльності судді, однак є не виключним її видом. Звичайно, що інші функції судової діяльності (наприклад, контрольна) обумовлюють спеціальні обов'язки суддів, однак отримання ними адміністративних повноважень передбачає поєднання професійно-компетентної діяльності (щодо розгляду конкретних справ) з організаційно-управлінською.

З цього приводу, А. Стрижак зазначає, що організаційне керівництво судами передбачає таку діяльність керівника (голови) певного судового органу, яка передбачає підготовку умов, спрямування роботи суддів як носіїв судової влади щодо своєчасного, повного і всебічного розгляду кожної справи, що знаходиться на розгляді у відповідному судовому органі і не передбачає надання їм вказівок по суті порушених спірних питань і порядку застосування норм матеріального і процесуального права [2, с. 28].

С. Ю. Обрусна зазначає, що адміністративно-правові відносини у сфері судової системи мають як зовнішньовладний (зовнішньосистемний), так і внутрішньовладний (внутрішньосистемний) характер. Разом із тим проблема внутрішнього адміністрування суду наразі не отримала в Україні належного розвитку як на науковому рівні, так і в практичній діяльності судових установ. У західних країнах потреба і доцільність застосування судами методів адміністрування була визнана у 60-х роках минулого століття. З часом було визнано, що суди мають управлінську і кадрову політику, внутрішню організаційну структуру, а тому стикаються з проблемами управління, як і інші організації. Ці проблеми потрібно вирішувати, вдосконалюючи судову систему. Друга причина полягає в тому, що зміни впроваджувалися й продовжують впроваджуватися в умовах постійного дефіциту коштів, що, на жаль, є характерним явищем для вітчизняної судової системи [3, с.126-127]. Таким чином, означена авторка констатує існування складного управлінського явища, яке вона називає внутрішнім адмініструванням.

Д. Притика відзначає, що при формулюванні поняття судового управління як особливого виду соціального управління слід виходити із таких позицій. По-перше, головне завдання судового управління – всіляко сприяти здійсненню цілей правосуддя і завдань суду; по-друге, органи юстиції (нині – Державна судова адміністрація), що здійснювали функції судового управління, не тільки повинні захищати суди від різних місцевих впливів, втручання в їхню діяльність із здійснення правосуддя, а й самі мають суворо дотримуватись принципу незалежності суддів і підпорядкування їх лише закону, не допускаючи будь-якого втручання в розгляд судами конкретних судових справ. При здійсненні правосуддя немає відносин підпорядкування між нижчестоящими судами і вищестоящими, так само як і між судами й іншими державними та громадськими організаціями. Виходячи з цього судове управління – це діяльність, що не поширюється на сферу правосуддя, здійснюваного судом. Предметом судового управління (адміністрування) є: питання організації судових органів, добір суддів і народних засідателів; управління кадрами судових органів; перевірка

організації роботи судових органів; вивчення й узагальнення судової практики; організація роботи з ведення судової статистики тощо [4, с. 31].

Отже, не можна підтримати позицію деяких вчених про те, що ефективна судова реформа може відбутись без руйнування вже сформованих правовідносин у сфері функціонування системи органів юстиції та правопорядку. Незворотній процес реформи кримінальної юстиції вимагає повного перезавантаження взаємовідносин різних правоохоронних та правозахисних інституцій. Судова реформа має стати взірцем успішної трансформації, інтеграційним фактором для органів правопорядку та індикатором створення успішної правової держави.

Судове управління як частина адміністративно-правової складової функціонування голови суду є діяльністю (адмініструванням), спрямованою на упорядкування та корегування внутрішньоорганізаційних процесів в суді з метою забезпечення сталої та ефективної його роботи для забезпечення основної функції судової влади – правосуддя. Під останнім ми розуміємо комплексне владне явище, що полягає у реалізації специфічної та головної функції судів – розгляду справ різних галузевих категорій по суті з метою встановлення істини. Правосуддя визначає основний зміст діяльності судді, однак є не виключним її видом. Звичайно, що інші функції судової діяльності (наприклад, контрольна) обумовлюють спеціальні обов'язки суддів, однак отримання ними адміністративних повноважень передбачає поєднання професійно-компетентності діяльності (щодо розгляду конкретних справ) з організаційно-управлінською.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Стефанюк В. Судова система України та судова реформа / В. С. Стефанюк – К. : Юрінком Інтер, 2001.– 176 с.
2. Стрижак А. Судове управління в Україні. Теоретичні основи і правове регулювання / А. Стрижак. – Ужгород : Патент, 2004. – 120 с.
3. Обрусна С. Ю. Адміністративно-правові засади реформування судової системи України. – Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право. – Харківський національний університет внутрішніх справ, Харків, 2011. – 430с.
4. Притика Д. Правові проблеми судового управління / Д. Притика // Право України. – 2003. – № 3. – С. 30–36.